

[Schlüter.]

Så må jeg indrømme, at nu stiller jeg mig straks i nærheden af pengekasen, for der er ingen vej udenom, og hvem ser jeg allerede stå dér? Minsandt hr. Poulsgaard, det havde jeg ikke ventet, men jeg byder ham velkommen. Hvis hr. Poulsgaard skal realisere sin helt fortræffelige tale i dag, må han også stille sig ved pengekasen, så kommer han ikke uden om at erkende, at hvis samfundet skal give det private foreningsarbejde tålelige kår, må der offentlige tilskud til.

Det, jeg nu siger, har tilknytning til et stort arbejde, som er udført i mit partis idrætsudvalg, hvor vi har sammensat en kreds af folk, der har mere forstand på dette her end undertegnede, som rådgivere, og nu nævner jeg de konkrete forslag, vi mener er på sin plads.

Punkt 1. Der må være ligestilling mellem de egentlige idrætsforeninger og den øvrige ungdomsaktivitet; det er der ikke i dag. Idrætsarbejde, spejderarbejde og andet ungdomsarbejde må behandles ens. Det var der vist også bred enighed om, da den betænkning, vi behandler i dag, blev skrevet; der var i hvert fald enighed om udformningen af en ny tipslov. Statens afgiftsprovener er steget meget stærkt på tipningen de sidste år: i 1973 var statens indtægter 64 mill. kr., i 1974 var de vokset til 74 mill. kr., og jeg tror, der er udsigt til, at vi til næste år får en endnu større stigning: der bliver let tale om, at statens afgiftsprovener over 2 år går op med en snes mill. kr., og det mener jeg er et behageligt grundlag for nye støtte-regler.

Jeg håber derfor også, ministeren vil holde sig til betænkningen som sit udgangspunkt, når han inden længe fremsætter forslag til revision af tipsloven.

Punkt 2. Vi mener, at reglerne skal indrettes sådan, at vi videst muligt inddrager de frivillige foreninger, implicerer dem og gør dem medansvarlige både for etableringen og driften af anlæg og lokaler. Ikke mindst i provinsen oplever vi en fantastisk folkelig indsats i form af indsamlinger og fysisk arbejde, når der skal opføres haller og andre anlæg. Derfor mener vi, at man skal skabe ligestilling i støtten til kommunale og selvejede anlæg. Erfaringen viser, at de selvejede anlæg ofte er billigere i anlæg og

drift; det er i og for sig ikke mærkværdigt. Der må også være mulighed for amts- og kommunegaranti, når der opføres anlæg, som ejes af foreningerne eller selvejende institutioner.

Punkt 3. I stedet for de traditionelle gammeldags gymnastiksale kunne man måske ved skolebyggeri prøve at opføre småhaller, der er egnet for idrætsaktivitet for unge og voksne i eftermiddags- og aften-timerne.

Punkt 4. Vi ønsker ingen forskelsbehandling af foreninger, der lejer lokaler, og dem, der får anvist lokaler af kommunerne, det tror jeg spiller en stor rolle, ikke mindst for børneorganisationerne.

Punkt 5. Der må ydes tilskud til lokale-leje, ikke efter stive, faste kvadratmeterpriser, men med en bestemt procentsats.

Punkt 6. Der må arbejdes for, at vi over hele landet får kommunale fritidsordninger i stil med dem, der kendes i to kommuner, jeg gerne nævner: Lyngby og Gladsaxe — man kunne også nævne Hjørring, som har sin egen særlige ordning — glimrende ordninger skabt i samarbejde med fritidsorganisationerne med faste regler om lokaletilskud, om træner tilskud osv., ligesom ydet efter objektive kriterier, efter visse rammer, hvor organisationerne så selv kan bruge pengene mest effektivt. Støtten bør bygge på foreningernes aktiviteter, deres medlemstal og deres faktiske udgifter. Jeg ved, at disse ordninger er ved at brede sig, men jeg synes, det bør siges i folketinget, at det med vore øjne vil være velset, om vi får sådanne ensartede ordninger i samtlige landets kommuner, ordninger, som giver foreningerne mulighed for selv at klare opgaven på grundlag af en rimelig kommunal støtte.

Punkt 7 — og det er det sidste. De to idrætstimer i skolerne. Jeg tror, der er begået en fejl, og det kan være ligegyldigt, hvem der har ansvaret. Egentlig er vel de kun to timer til idræt den endelige konsekvens af skolernes lørdagslukning. Skidt med, hvem der har fejlen, det vigtigste er at få det rettet.

Så skal vi se to ting i øjnene: vi kan ikke tage en time fra andre fag. Med andre ord, vil vi løse problemet, må vi indføre en ekstra time oven i den nuværende timeplan. Det koster penge. Hvis vi føler, at behovet og nytten er tilstrækkelig — og det mener vi